

D E C I Z I E

05 iunie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completul, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Valentina Clevadi
Vera Macinskaia
Ion Vîlcov
Tamara Chișca-Doneva

examinând recursurile declarate de către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat și Întreprinderea de Stat „Poșta Moldovei”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii de Stat „Poșta Moldovei” împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 21 noiembrie 2012, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă

La 17 februarie 2012 ÎS „Poșta Moldovei” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că, în perioada 22 august 2011-23 septembrie 2011, conform deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 2383 din 22 august 2011, privind inițierea controlului fiscal, inspectorii fiscal de stat a Direcției marilor contribuabili a Inspectoratului Fiscal Principal de Stat au efectuat controlul fiscal la fața locului, prin metoda verificării totale cu privire la respectarea legislației fiscale pentru perioada de activitate 01 februarie 2009-31 mai 2011, în rezultatul căruia a fost întocmit actul de control al Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 5-654265 din 23 septembrie 2011, în care a consemnat rezultatele controlului fiscal.

De asemenea a indicat că, în legătură cu faptul că la anumite capitole din actul de control menționa revizorii eronat au apreciat că ÎS „Poșta Moldovei” ar fi încălcat legislația fiscală, prin scrisoarea nr. 25054 din 07 octombrie 2011 și-a exprimat dezacordul în partea ce ține de constatările făcute de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat din: Capitolul I.- Aspecte generale ale activității contribuabilului pct. (d) și p. 2 din Concluzii, privind utilizarea POS terminalelor în oficiile poștale; Capitolul IV- Corectitudinea și plenitudinea calculării și achitării impozitelor, taxelor și alte plăți, privind cheltuieli ce țin de calcularea suplimentară a salariilor pentru zilele de

sărbătoare nelucrătoare angajaților; p.13 din Concluzii, privind aplicarea față de oficii poștale a taxei pentru unități comerciale.

Sustine că, deși, a înaintat dezacordul la actul de control nr.5-654265 din 23 septembrie 2011, prezentând argumente confirmate documentar, totuși, Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a făcut abstracție de temeinicia argumentelor invocate, iar prin Decizia nr. 436 din 21 octombrie 2011, asupra cazului de încălcare a legislației fiscale, a dispus sancționarea ÎS „Poșta Moldovei” pentru încălcările constatate de către colaboratorii Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, și anume: prin încasarea la buget, din contul reclamantului, potrivit pct.1 suma de 219666 lei, ce constituie taxa pentru unitățile comerciale; potrivit pct. 2, a aplicat amenda în mărime de 90000 lei, pentru neinstalarea și neasigurarea posibilității de achitare prin intermediul, terminalelor POS în incinta oficiilor poștale și a amenții în mărime de 407336 lei, pentru achitarea salariaților remunerați în baza salariilor tarifare, salarii suplimentare pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare.

Mai invocă că nefiind de acord cu Decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 436 din 21 octombrie 2011, a înaintat la 18 noiembrie 2011 contestația nr. 25752, în partea ce ține dispozițiile nominalizate mai sus. Ulterior depunerii contestației împotriva Deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 436, pîrîtul a emis Decizia nr. 207 din 16 decembrie 2011, prin care a prelungit termenul de examinare a contestației înaintate de ÎS „Poșta Moldovei”, decizie care a fost adusă la cunoștința ÎS „Poșta Moldovei”, la data de 19 decembrie 2011.

Totodată indică că la data de 16 ianuarie 2012 a fost emisă Decizia nr. 6, prin care a fost considerată neîntemeiată contestația, din lipsa temeiului legal de modificare sau anulare a deciziei contestate, fiind obligat să execute Decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 436 din 21 octombrie 2011.

Consideră că Inspectoratul Fiscal Principal de Stat în mod eronat a atribuit oficiilor poștale statut de unități comerciale, or, potrivit Legii poștei nr. 463 din 18 mai 1995, oficiile poștale au statut deosebit, fiind definite ca parte componentă a rețelei poștale, cît și concluziile pîrîtului din decizia contestată cu privire la neinstalarea și neasigurarea posibilității de achitare a plăților prin intermediul terminalelor POS în incinta oficiilor poștale.

Afirmă că amplasarea terminalelor POS este nerentabilă, or majoritatea clienților săi sunt pensionari și nu sunt deținători de card-uri bancare.

La fel, consideră eronate constatările pîrîtului cu referire la faptul că ÎS „Poșta Moldovei” contrar prevederilor art. 11 din Codul Muncii a calculat salarii suplimentare pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare salariaților remunerați în baza salariilor tarifare în sumă totală de 3081019 lei, aplicând amendă în temeiul art. 260 pct. (5) Cod Fiscal în mărime de 407336, ce constituie 15% din suma venitului impozabil diminuat pentru anii 2009-2010.

Insistă că nu s-a eschivat de la calculul și de la plata impozitelor, iar salariile au fost calculate în conformitate cu art. 111 Codul Muncii.

Mai indică că sumele de 1410084 și 1670935 lei au fost reflectate în evidența contabilă a întreprinderii ca cheltuieli de salarizare care se permit spre deduceri în scopuri fiscale. Din sumele de 1410084 și 1670935 lei care constituie un salariu mediu pe zi achitate, așa zis „suplimentar”, salariaților săi pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare, le-a fost reținut și transferat în bugetul statului, în conformitate cu prevederile art. 88 Cod Fiscal RM, impozitul pe venit al salariaților, care constituie

suma de 365339 lei. Totodată, conform Legii fondurilor asigurări obligatorii de asistență medicală pentru anii 2009-2010 din sumele menționate, a fost reținută și achitată în bugetul de stat prima de asigurare obligatorie de asistență medicală în mărime de 7% care constituie 170492 lei. Suplimentar, potrivit cap.II art. 3 al Legii bugetului asigurării sociale de stat pentru anii 2009-2010 în bugetul de stat au fost transferate din sumele menționate 23% contribuții sociale de stat obligatorii în sumă de 560183. Astfel, în condițiile relatate ÎS „Poșta Moldovei” a reținut și transferat în bugetul de stat în total suma de 1096014 lei.

Susține că potrivit Contractului Colectiv de Muncă al ÎS „Poșta Moldovei” pentru anii 2008-2010, articolul 40 indica că tuturor salariaților întreprinderii li se achită plata pentru ziua de sărbătoare nelucrătoare, cu excepția zilelor care au coincis cu zilele de repaos săptămânal. Poziție susținută și de Ministerul muncii, protecției sociale și familiei, care prin scrisoarea Nr. 01-1581 din 11 mai 2011 a menționat că, achitarea tuturor salariaților unității a salariului mediu pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare în perioada de până la 07 septembrie 2010, nu poate fi calificată drept încălcare a legislației muncii.

Odată cu operarea modificărilor în Codul Muncii, publicate în Monitorul Oficial Nr.160-162 din 07 septembrie 2010, art. 111 alin. (1) stipulează că în Republica Moldova, zile de sărbătoare nelucrătoare, cu plata salariului mediu pentru salariații care sunt remunerați în acord sau pe unitate de timp, s-a modificat categoria de salariați căror li se va achita un salariu suplimentar plătit pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare.

Menționează că alin. (1) al art. 111 al Codului Muncii nu s-a concretizat, ci a fost modificat, respectiv dacă anterior era menționat „cu menținerea salariului tarifar”, după operarea modificărilor este stipulat „cu plata salariului mediu (pentru salariații care sunt remunerați în acord sau pe unitate de timp)” indicându-se expres categoriile de salariați, căror urmează a fi plătit suplimentar salariul mediu pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare.

Totodată și Comisia protecție socială, sănătate și familie a Parlamentului RM prin scrisoarea nr. 150 din 22 martie 2011, explică că pentru angajații, care sânt remunerați în baza salariilor lunare tarifare sau ale funcției, nu sunt și nici nu au fost aplicabile până la 07 septembrie 2010, prevederile art. 111, alin. (1) Codul Muncii, deoarece aceste salarii lunare se calculează și se plătesc pentru o lună efectiv lucrată, indiferent de numărul de zile lucrătoare și implicit a zilelor de sărbătoare nelucrătoare, în acest sens, parvenind și explicația experților Consiliului Europei privitor la conținutul Cărții sociale europene, care în art. 2 „Dreptul la condiții de muncă echitabile” stabilește obligația Guvernului de a prevedea zile de sărbătoare plătite.

La fel indică că prin Hotărârea Curții Constituționale Nr.11 din 31 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial Nr.96-98 din 10 iunie 2011 a fost recunoscut drept constituțională sintagma „cu plata salariului mediu (pentru salariații care sunt remunerați în acord sau pe unitate de timp)” în alin. 1 art. 111 din CM RM în redacția Legii nr 168 din 09 iulie 2010 pentru modificarea și completarea Codului Muncii al Republicii Moldova.

În textul hotărârii menționate se indică că norma alin. (1) art. 111 din Codul Muncii vizează 2 aspecte: pe de o parte specifică zilele de sărbătoare nelucrătoare, iar pe de altă parte, stipulează regimul juridic de remunerare a acestor zile. Conform modificărilor operate prin Legea nr. 168, această normă prevede plata salariului mediu

(pentru salariații care sunt remunerați în acord sau pe unitate de timp). În redacția anterioară norma obliga angajatorii să mențină salariul mediu pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare. Interpretată limitativ, norma era aplicată doar față de angajații care au încheiat contracte de muncă pentru un salariu tarifar sau de funcție, fiind nedreptățiți salariații remunerați în acord sau pe unitate de timp, care în zilele de sărbătoare nu puteau să lucreze (chiar și în cazul în care ar fi dorit), iar angajatorul nu era obligat să le plătească salariul mediu pentru zilele respective. Astfel, cei angajați pentru un salariu tarifar erau avantajați în comparație cu angajații remunerați în acord sau pe unitate de timp.

De asemenea, indică că Curtea Constituțională a precizat că alin. (1) art. 111 din Codul Muncii, atât în redacția anterioară, cât și în cea actuală, nu exclude remunerarea pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare a salariaților tarifar. Acestora li se păstrează salariul, indiferent de numărul zilelor de sărbătoare nelucrătoare pe parcursul lunii lucrate.

Iar reieșind din faptul că până la emiterea hotărârii menționate nu a existat o explicare clară în ceea ce privește - căror categorii de salariați li se aplică prevederile art. 111 CM RM, iar în redacția veche a acestuia, nu au fost stipulate categoriile de salariați care beneficiază de plăți în zilele de sărbătoare nelucrătoare, identificarea căror au avut loc doar prin modificările operate la Codul Muncii, la data de 07 septembrie 2010, faptul dat denotă că, până la intrarea în vigoare a acestor modificări, acțiunile de plată au fost legale. Mai mult ca atât, articolul 11 pct. 1 al Codului Fiscal stipulează expres că toate îndoielile apărute la aplicarea legislației fiscale se vor interpreta în favoarea contribuabilului.

Solicită anularea Deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr.06 din 16 ianuarie 2012, anularea pct. I a deciziei nr.436 din 21 octombrie 2011, în partea ce ține de încasarea la bugetul de stat a sumei de 219666 lei ce constituie taxa pentru unitățile comerciale; anularea pct.3.2 a Deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011, ce prevede amendă în mărime de 90000 lei, pentru neinstalarea și neasigurarea posibilității de achitare a plăților prin intermediul terminalelor POS în incinta oficiilor poștale; recalcularea valorii amenzii aplicate prin pct. 3.3. a Deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011 prin deducerea din venitul impozabil pentru anii 2009-2010 a sumelor de 1410084 lei cât și 1670935 lei, anularea pct.3.6. a deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011 în partea ce ține de amenda în mărime de 30% din suma taxei pentru unitățile comerciale diminuată în valoare de 68120 lei și anularea pct. IV a deciziei din 21 octombrie 2011, în partea ce ține de încasare la buget a majorărilor de întârziere în valoare de 36752 lei pentru neachitarea în termen a taxei pentru unitățile comerciale.

În cadrul examinării cauzei, reclamantul a depus o cerere de concretizare a cerințelor, prin care a solicitat anularea amenzii aplicate prin pct.3.3 a deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011 precum și deducerea din venitul impozabil pentru anii 2009-2010 a sumelor de 1410084 cât și 1670935 lei.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 21 noiembrie 2012 a fost admisă parțial acțiunea, a fost declarat nul și anulat pct. 3.3 din Decizia nr. 436 din 21 octombrie 2011 prin care s-a aplicat pentru nerespectarea legislației fiscale amendă în mărime de 407336 lei, ce constituie 15% din suma venitului impozabil diminuat pentru anii 2009-2010 ca rezultat al achitării salariilor suplimentare pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare salariaților remunerați în baza salariilor tarifare cu deducerea

din venitul impozabil pentru anii 2009-2010 a sumelor de 1410084 și 1670935 lei, în rest pretențiile acțiunii au fost respinse ca neîntemeiate.

La 04 decembrie 2012 Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a declarat recurs împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe în partea în care a fost admisă acțiunea, cu emiterea în partea dată a unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă integral.

În motivarea recursului invocă dezacordul cu hotărârea primei instanțe, considerând-o neîntemeiată, dat fiind faptul că nu au fost elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii.

Susține că ÎS „Poșta Moldovei”, contrar prevederilor art. 24 alin. (1) Cod Fiscal, care indică că se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare, achitate sau suportate de contribuabil pe parcursul anului fiscal, exclusiv în cadrul activității de întreprinzător și a prevederilor art. 111 alin. (1) Codul Muncii, până și după intervenirea schimbărilor în baza Legii nr. 168 din 09 iulie 2010, a atribuit la deduceri în scopuri fiscale suma salariilor calculate pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare, salariaților care sunt remunerați în baza salariilor lunare tarifare, pentru anul 2009-1410084 lei și pentru anul 2010-1670935 lei.

Indică că prin scrisoarea 10 nr. 150 din 22 martie 2011, Comisia pentru protecție socială, sănătate și familie împreună cu Direcția juridică a Aparatului Parlamentului a explicat modalitatea de aplicare a prevederilor art. 111 și art. 158 Codul Muncii (în redacția până și după operarea modificărilor prin legea nr. 168 din 09 iulie 2010 pentru modificarea și completarea Codului Muncii). Prin urmare, art. 111 alin. (1) Codul Muncii a fost completat cu cuvintele „pentru salariații care sunt remunerați în acord sau pe unitate de timp”, iar pornind de la prevederile pct. 3 a Modulului de calculare a salariului mediu și conform art. 111 Codul Muncii, salariu suplimentar urmează a fi plătit salariaților, care sunt remunerați în acord sau pe unitate de timp.

Menționează că, pentru angajații care sunt remunerați în baza salariilor lunare tarifare sau ale funcției, nici nu sunt aplicabile până la 07 septembrie 2010 prevederile art. 111 alin. (1), deoarece aceste salarii lunare se calculează și se plătesc pentru o lună efectiv lucrată, indiferent de numărul de zile lucrătoare și a zilelor de sărbătoare nelucrătoare.

Afirmă că cele relatate se confirmă și prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 13, prin care, în pct. 6, din care rezultă că în redacția anterioară norma obliga angajatorii să mențină salariu mediu pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare. Interpretată limitativ, norma era aplicată doar față de angajații care au încheiat contracte de muncă pentru un salariu tarifar sau de funcție, fiind neîndreptățiți salariații remunerați în acord sau pe unitate de timp, care în zilele de sărbătoare nu puteau să lucreze (chiar și în cazul în care ar fi dorit), iar angajatorul nu era obligat să le plătească salariu mediu pentru zilele respective. Astfel, cei angajați pentru un salariu tarifar erau avantajați în comparație cu angajații remunerați în acord sau pe unitate de timp.

De asemenea invocă că este respectat principiul asigurării zilelor de sărbătoare plătite pentru toți salariații indiferent de funcția deținută, care și l-a asumat Republica Moldova prin semnarea Pactului internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, adoptat de Organizația Națiunilor Unite și Carta Socială Europeană, adoptată de către Consiliul Europei, or, angajaților care sunt remunerați în

bază de tarif lunar, le este asigurată achitarea zilelor de sărbătoare nelucrătoare indiferent de numărul acestora într-o lună calendaristică.

Reține că din amenda aplicată prin pct. 3.3. a deciziei contestate, fac parte nu doar amenda calculată pentru diminuarea venitului impozabil ca rezultat al achitării suplimentare a salariilor calculate pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare salariaților care sunt remunerați în baza salariilor lunare tarifare, ci și alte încasări care reies din prevederi ale deciziei, pe care intimatul nu le-a contestat în ordinea cuvenită prin cerere prealabilă, astfel fiind încălcate termenele de prescripție pentru contestarea actului administrativ.

Invocă că prin tabela anexată la materialele cauzei, se descifrează suma veniturilor și cheltuielilor, care au influențat la diminuarea venitului impozabil și calcularea amenzii în mărime de 407336 lei conform deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 436 din 21 octombrie 2011.

La 25 februarie 2013 ÎS „Poșta Moldovei” la fel a declarat recurs împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii, cu emiterea în partea dată a unei noi hotărâri de admitere a acțiunii integral.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu hotărârea primei instanțe, în partea în care acțiunea a fost respinsă, considerând că instanța de fond nu a elucidat circumstanțele esențiale ale pricinii.

Consideră că respingerea capătului de cerere cu privire la anularea pct. I a Deciziei contestate, în partea ce ține de încasarea la buget a sumei de 219666 lei ce constituie taxa de stat pentru unitățile comerciale, anularea pct. 3.6, în partea ce ține de amendă în mărime de 30% din suma taxei pentru unitățile comerciale diminuată, în valoare de 68120 lei și anularea pct. IV a deciziei în partea ce ține de încasarea la buget a majorărilor de întârziere în valoare de 36752 pentru neachitarea în termen a taxei pentru unitățile comerciale, este neîntemeiată, or potrivit legii poștei nr. 463 din 18 mai 1995, oficiile poștale au un statut deosebit și sunt definite ca fiind parte a rețelei poștale, nefiind unități comerciale.

Susține că potrivit art. 284 alin. (4) Cod Fiscal, unitatea comercială este definită ca fiind unitate de comerț cu amănuntul, cu ridicata, de alimentație și/sau de prestări servicii de deservire publică, iar alin. (5) al aceluiași articol indică că serviciile de deservire socială sunt serviciile particulare indicate în secțiunea G grupa 50.2 și secțiunea O clasa 92.71 și diviziunea 93 ale Clasificatorului activităților din economia Moldovei (CAEM), secțiuni în care nu se regăsesc serviciile acordate de oficiile poștale.

Afirmă că activitatea oficiilor poștale nu poate fi atribuită la activitățile cuprinse în secțiunile G, H și O ale Clasificatorului Activităților din Economia Moldovei.

Cu referire la art. 14 alin. (1) din Legea poștei, reține că reprezintă operatorul național desemnat pentru prestarea serviciilor poștale, iar activitatea de bază este anume prestarea serviciilor poștale, prin urmare, susține recurentul ÎS „Poșta Moldovei” că activitatea de comercializare nu constituie activitatea de bază, dar constituie o posibilitate pentru redresarea situației economico-financiare precare a oficiilor poștale.

Invocă că prin scrisoarea Ministerului Economiei al Republicii Moldova nr. 09/2-5989 din 10 noiembrie 2011 i-a fost comunicat faptul că oficiile poștale nu cad

sub incidența Titlului VII al Codului Fiscal și nu sunt subiecți de impunere ai taxei pentru unitățile comerciale și/sau de prestări servicii de deservire socială.

La fel, nici de către administrația publică locală, și anume Consiliul mun. Chișinău nu a fost adoptată nici o decizie în sensul stabilirii cuantumului taxelor și impozitelor locale, după cum prevede legea cu privire la administrația publică locală, mai mult că prin scrisoarea Consiliului mun. Chișinău nr. 01/26/1267 din 08 decembrie 2011, i-a fost comunicat că oficiile poștale nu sunt subiecți de impunere ai taxei pentru unitățile comerciale și/sau de prestări servicii, iar prin decizia Consiliului mun. Chișinău nr. 22/47 din 04 mai 2005 nu a fost stabilită careva taxă locală pentru unitățile comerciale și/sau de prestări servicii.

Insistă că în condițiile în care organul fiscal nu este abilitat prin lege pentru a stabili taxele pentru unitățile comerciale din numele administrației publice locale și organul abilitat nu a emis decizie de calculare a taxelor pentru oficiile poștale, încălcarea fiscală, ce i-a fost imputată prin decizia Inspectoratului Fiscal principal de Stat din 21 octombrie 2011, este neîntemeiată.

Totodată, consideră eronate concluziile intimatului expuse în decizia contestată, în partea în care s-a dispus încasarea la buget a sumei de 219666 lei ca taxă pentru unitățile comerciale, potrivit pct. I a deciziei, a sumei de 68120 lei ca amendă în mărime de 30% din suma taxei pentru unitățile comerciale, potrivit pct. 3.6 și încasarea la buget a majorărilor de întârziere în valoare de 36752 pentru neachitarea în termen a taxei pentru unitățile comerciale (pct. VI) .

Apreciază ca fiind neîntemeiată decizia nr. 436 din 21 octombrie 2011 în partea ce ține de pct. 3.2. prin care s-a aplicat amendă în mărime de 90000 lei (15*6000) pentru neinstalarea și neasigurarea posibilității de achitare a plăților prin intermediul terminalelor POS în incinta oficiilor poștale, pe când instanța de fond a ignorat că în cadrul a 291 oficii poștale, sunt instalate, în bază de contract cu băncile comerciale, terminale POS pentru deservirea clienților deținători de card-uri bancare, printre care în 167 oficii poștale sunt POS-terminale în baza contractului de colaborare cu BC „Moldindconbank” SA, în 67 oficii poștale cu BC „Finconbank” SA și în 6 oficii poștale cu BC „Victoriabank” SA.

Sustine că achitarea serviciilor poștale și comunale prin intermediul POS-terminalelor instalate de către băncile comerciale nu reglementează mecanismul de divizare a resurselor financiare către prestatorii de servicii, iar ca urmare POS – terminalele nu sunt solicitate de către clienți, or, serviciile prestate prin intermediul POS terminalelor, includ taxa solicitată pentru o tranzacție, de către băncile comerciale, care depășește venitul obținut de către oficiul poștal la serviciul respectiv, și anume pentru prestarea acestor servicii, banca comercială reține din suma totală a tranzacțiilor efectuate cu card-urile suma de 2-3%, pe când clienții săi sunt pensionari și nu sunt deținători de card-uri bancare.

Drept urmare, consideră eronate concluziile intimatului în partea aplicării amenzii în mărime de 90000 lei pentru neinstalarea și neasigurarea posibilității de achitare a plăților prin intermediul POS-terminalelor în incinta oficiilor poștale, respectiv prima instanță în mod neîntemeiat a menținut în vigoare Decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 436 din 21 octombrie 2011 și în această parte.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursurile cu casarea integrală a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea parțială a acțiunii din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

Din materialele dosarului rezultă că prin decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 436 din 21 octombrie 2011 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către ÎS „Poșta Moldovei” (f. d.14-17).

Tot materialul probator atestă că drept temei pentru emiterea deciziei nominalizate a constituit actul de control nr. 5-654265 prelungit pe formularul nr. 3-494186, 3-494187, 3-494188 din 23 septembrie 2011 întocmit în urma efectuării controlului fiscal prin metoda verificării totale a ÎS „Poșta Moldovei”, care este desemnată în baza legii Poștei în calitate de operator național pentru prestarea serviciilor poștale de bază la nivelul țării: corespondența, coletele, mandatele telegrafice și poștale, distribuirea pensiilor, subvențiilor și indemnizațiilor, în rezultatul cărui inspectorii fiscali au ajuns la concluzia încălcării prevederilor legislației fiscale.

Astfel, prin decizia contestată a organului fiscal s-a dispus sancționarea ÎS „Poșta Moldovei” și anume prin pct. 1 s-a decis calcularea și încasarea la buget a sumei de 219666 lei, ce constituie taxa pentru unitățile comerciale, prin pct.3.2 a fost aplicată amenda în mărime de 90000 lei, pentru neinstalarea și neasigurarea posibilității de achitare a plăților prin intermediul terminalelor POS în incinta oficiilor poștale, prin pct. 3.3 a fost aplicată amenda în mărime de 407336 lei, în mărime de 15% din suma venitului impozabil diminuat pentru anii 2009-2010, prin pct. 3.6 a fost aplicată amenda în mărime de 30% din suma taxei pentru unitățile comerciale diminuată în valoare de 68120 lei, prin pct.VI s-a dispus calcularea și încasarea la bugetul de stat a majorărilor de întârziere în valoare de 36752 lei, pentru neachitarea în termen a taxei pentru unitățile comerciale diminuată.

Prin decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 6 din 16 ianuarie 2012 pe marginea contestației împotriva deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011 emisă de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, a fost respinsă contestația depusă de către ÎS „Poșta Moldovei” și menținută decizia în partea contestată (f. d. 28-29).

Înaintând acțiunea în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, ÎS „Poșta Moldovei” în urma concretizării cerințelor a solicitat anularea Deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr.06 din 16 ianuarie 2012, anularea pct. I a Deciziei nr.436 din 21 octombrie 2011, în partea ce ține de încasarea la bugetul de stat a sumei de 219666 lei ce constituie taxa pentru unitățile comerciale; anularea pct.3.2 a Deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011, ce prevede amendă în mărime de 90000 lei, pentru neinstalarea și neasigurarea posibilității de achitare a plăților prin intermediul terminalelor POS în incinta oficiilor poștale; anularea amenzii aplicate prin pct. 3.3. a Deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011 prin deducerea din venitul impozabil pentru anii 2009-2010 a sumelor de 1410084 lei cât și 1670935 lei, anularea pct.3.6. a deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011 în partea ce ține de amenda în mărime de 30% din suma taxei pentru unitățile comerciale diminuată în valoare de 68120 lei și anularea pct. Vi a deciziei din 21 octombrie 2011, în partea ce ține de încasare la buget

a majorărilor de întârziere în valoare de 36752 lei pentru neachitarea în termen a taxei pentru unitățile comerciale.

Fiind investită cu judecarea pricini în cauză prima instanță a ajuns la concluzia temeiniciei parțiale a acțiunii, declarând nulitatea și anulând pct. 3.3 din Decizia nr. 436 din 21 octombrie 2011 prin care s-a aplicat pentru nerespectarea legislației fiscale amendă în mărime de 407336 lei, ce constituie 15% din suma venitului impozabil diminuat pentru anii 2009-2010 ca rezultat al achitării salariilor suplimentare pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare salariaților remunerați în baza salariilor tarifare cu deducerea din venitul impozabil pentru anii 2009-2010 a sumelor de 1410084 și 1670935 lei, în rest respingând pretențiile acțiunii ca neîntemeiate.

Instanța de recurs consideră că concluzia primei instanțe cu privire la anularea pct. 3.3 din Decizia nr. 436 din 21 octombrie 2011 prin care s-a aplicat pentru nerespectarea legislației fiscale amendă în mărime de 407336 lei și respingerea pretențiilor ce țin de anularea pct. I a Deciziei nr.436 din 21 octombrie 2011, în partea încasării la bugetul de stat a sumei de 219666 lei ce constituie taxa pentru unitățile comerciale, este greșită, rezultată din aprecierea incorectă a materialului probator propus de părți în raport cu prevederile legale aplicabile raportului juridic în litigiu.

În susținerea opiniei enunțate, instanța de recurs reține că ÎS „Poșta Moldovei” este desemnată în baza Legii poștei în calitate de operator național pentru prestarea serviciilor poștale de bază la nivelul țării, și anume corespondența, coletele, mandatele telegrafice și poștale, distribuirea pensiilor, subvențiilor, indemnizațiilor și altor servicii, astfel, cum rezultă din Legea poștei nr. 463 din 18 mai 1995, oficiile poștale au un statut deosebit, și sunt definite ca fiind parte componentă a rețelei poștale și nu pot fi numite unități comerciale.

Or, potrivit art. 288 alin. (4) Cod Fiscal al RM, unitatea comercială, este definită ca fiind unitate de comerț cu amănuntul, cu ridicata, de alimentație publică și/sau de prestări servicii de deservire socială, iar alin. (5) al aceluiași articol din Cod Fiscal, stabilește Servicii de deservire socială - care sunt servicii sociale particulare indicate în secțiunea G grupa 50.2 și secțiunea O clasa 92.71 și diviziunea 93 ale a Clasificatorului activităților din economia Moldovei (CAEM), secțiuni în care nu se regăsesc serviciile acordate de oficiile poștale.

În conformitate cu art. 2, alin.(2) din Legea cu privire la comerțul interior, în sensul legii menționate, activitățile de comerț cu produse alimentare, nealimentare și serviciile aferente comerțului sînt definite conform secțiunilor G (Comerțul cu ridicata și cu amănuntul, repararea autovehiculelor, motocicletelor, a bunurilor casnice și personale), H (hoteluri și restaurante) și O (alte activități colective, sociale și personale) ale Clasificatorului Activităților din Economia Moldovei (CAEM) din 9 februarie 2000 (Monitorul Oficial al Republicii Moldova. 2005. ediție specială).

Cu referire la normele citate, este cert că activitatea oficiilor poștale nu poate fi atribuită la activitățile cuprinse în secțiunile G, H și O ale Clasificatorului Activităților din Economia Moldovei (CAEM).

Totodată, reieșind din Regulile speciale de determinare a activității pentru unele secțiuni ale clasificării, stabilite de Clasificatorul Activităților din Economia Moldovei, comerțul cu ridicata și cu amănuntul include toate unitățile, activitatea de bază a cărora este legată de achiziționarea mărfurilor transportabile și revînzarea și/sau executarea funcției de intermediar între vînzători și cumpărătorii mărfurilor.

Astfel din constatările menționate și prin prisma art. 14 alin. (1) din Legea poștei nr. 463 din 18 mai 1995, rezidă că ÎS „Poșta Moldovei” reprezintă operatorul național desemnat pentru prestarea serviciilor poștale, iar activitatea de bază a acesteia este anume prestarea serviciilor poștale, respectiv activitatea de comercializare nicidecum nu constituie activitatea de bază, dar se recurge la ea pentru a oferi posibilitatea pensionarilor care se deservesc în oficiile poștale să procure cele necesare, totodată fiind o posibilitate suplimentară de a redresa situația economico-financiară precară a oficiilor poștale.

La caz instanța de recurs ține să menționeze că și, Ministerul Economiei al Republicii Moldova (desemnat responsabil de reglementarea domeniului comerțului, în temeiul art. 5 alin (2) al Legii cu privire la comerțul interior) prin scrisoarea nr. 09/2-5989 din 10 noiembrie 2011, a informat ÎS „Poșta Moldovei” că oficiile poștale nu cad sub incidența Titlului VII al Codului Fiscal și nu sunt subiecți de impunere ai taxei pentru unitățile comerciale și/sau de prestări servicii de deservire socială (f.d. 105).

De asemenea, în acest context este de remarcat că potrivit art. 19 alin. (4) din Legea nr. 436 din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală, Deciziile privind stabilirea cuantumului taxelor și impozitelor locale, se adoptă de consilierii aleși cu votul majorității, respectiv stabilirea taxei pentru unitățile comerciale și/sau de prestări servicii de deservire socială ține anume de competența administrației publice locale, dar nu și de competența ÎS „Poșta Moldovei”, iar decizii ale administrațiilor publice locale cu referire la stabilirea cărorva taxe pentru oficiile poștale nu au fost emise și aduse la cunoștință spre executare ÎS „Poșta Moldovei” sau filialelor acesteia.

Nu poate fi reținută ca probe pertinente și urmează a fi respinse susținerile recurentului-pârâtului, menținute și de prima instanță cu referire la Deciziile Consiliilor locale în care sunt prevăzute cotele taxelor locale, pentru fiecare unitate teritorială în parte, în baza cărora a fost calculată Taxa pentru unitățile comerciale, deoarece Consiliul municipal Chișinău nu a calculat pentru ÎS „Poșta Moldovei” nici o taxă pentru folosirea oficiilor poștale și nu a emis nici o decizie cu privire la stabilirea taxelor pentru ÎS „Poșta Moldova”.

De altfel, la caz este de remarcat și faptul că Consiliul municipal Chișinău, ca organ de stabilire a cuantumului taxelor și impozitelor locale, prin scrisoare nr. 01/26/1267 din 08 decembrie 2011 a comunicat ÎS „Poșta Moldovei” că oficiile poștale nu sunt subiecți de impunere ai taxei pentru unitățile comerciale și/sau de prestări servicii și, respectiv, pentru aceasta, prin decizia Consiliului municipal Chișinău nr.22/47 din 04 mai 2005 cu modificările ulterioare, nu a fost stabilită careva taxă locală pentru unitățile comerciale și/sau de prestări servicii.

Faptul că administrația publică locală a mun. Chișinău nu a calculat ÎS „Poșta Moldovei” nici o taxă pentru folosirea oficiilor poștale, indică la ilegalitatea acțiunilor Colaboratorilor organului fiscal în vederea aplicării amenzii și calculării penalității pentru neachitarea taxelor pentru oficiile poștale din mun. Chișinău.

În această ordine de idei și reieșind din faptul că nici ÎS „Poșta Moldovei”, nici Inspectoratul Fiscal Principal de Stat nu sunt abilitate cu calcularea taxelor pentru unități comerciale, iar organul abilitat cu acest drept nu a emis nici o decizie de calculare a taxelor pentru oficii poștale, instanța de recurs conchide că ÎS „Poșta Moldovei” nu a săvârșit încălcarea fiscală imputată în acest sens, fapt ce indică la netemeinicia concluziilor primei instanțe invocate în acest sens.

Prin urmare, instanța de recurs ajunge la concluzia că Inspectoratul Fiscal Principal de Stat eronat a dispus încasarea la buget de la ÎS „Poșta Moldovei” a sumei de 219666 lei - ca taxă pentru unitățile comerciale, a sumei de 68120 lei - ca amendă în mărime de 30% din suma taxei pentru unitățile comerciale, precum și încasarea la buget a majorărilor de întârziere în valoare de 36752 lei pentru neachitarea în termen a taxei pentru unitățile comerciale, astfel motivele aduse de către ÎS „Poșta Moldovei” în vederea anulării acestor capete a Deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011 se constată a fi justificate, fapt ce generează admiterea pretențiilor cu privire la anularea pct. I, pct. 3.6 și pct. VI a Deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011 emisă de către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat.

Totodată, instanța de recurs găsește drept neîntemeiată soluția primei instanțe cu privire la admiterea cerințelor acțiunii a ÎS „Poșta Moldovei” cu privi re la anularea pct. 3.3 din Decizia nr. 436 din 21 octombrie 2011 prin care s-a aplicat pentru nerespectarea legislației fiscale amendă în mărime de 407336 lei, ce constituie 15% din suma venitului impozabil diminuat pentru anii 2009-2010 ca rezultat al achitării salariilor suplimentare pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare salariaților remunerați în baza salariilor tarifare cu deducerea din venitul impozabil pentru anii 2009-2010 a sumelor de 1410084 și 1670935 lei.

La caz, se constată că organul fiscal verificând corectitudinea calculării suplimentare a salariilor pentru zilele nelucrătoare a angajaților ÎS „Poșta Moldovei”, prin pct. 5 a Deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011, a stabilit că contrar prevederilor art. 111 alin.(1) din Codul muncii nr. 154 din 28 martie 2003 în redacția de pînă la modificările operate prin Legea nr. 168 din 09 aprilie 2010, în vigoare la data de 07 septembrie 2010, ÎS „Poșta Moldovei” a dedus în scopuri fiscale cheltuielile ce țin de calcularea suplimentară a salariilor pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare salariaților remunerați în baza salariilor tarifare în suma totală de 3081019 lei, inclusiv: în anul 2009 – 1410084 și în 2010 – 1670935 lei.

Instanța de recurs consideră neîntemeiate argumentele ÎS „Poșta Moldovei” susținute și de prima instanță, precum că la prevederile art. 111 alin. (1) Codul muncii, în redacția în vigoare pînă la modificările operate prin Legea nr. 168 din 09 aprilie 2010, nu au fost stipulate categoriile de salariați care beneficiază de plăți în zilele de sărbătoare nelucrătoare, identificarea căror au avut loc doar prin modificările operate la Codul muncii, la data de 07 septembrie 2010, considerînd că pînă la intrarea în vigoare acestor modificări, acțiunile de plată ale ÎS „Poșta Moldovei” au fost legale.

Or, art. 111 alin. (1) Codul muncii nr.154 din 28 martie 2003 în redacția de pînă la modificările operate prin Legea nr. 168 din 09 aprilie 2010, intrată în vigoare la data de 07 septembrie 2010, avea următorul text „în Republica Moldova, zile de sărbătoare nelucrătoare, cu menținerea salariului mediu sunt...”

Prin Legea 168 din 09 aprilie 2010, s-a efectuat următoarele modificări în textul alin. (1) al art. 111 Codul muncii „la alineatul (1), textul „cu menținerea salariului mediu” s-a substituit prin textul „cu plata salariului mediu (pentru salariații care sînt remunerați în acord sau pe unitate de timp)”.

Conform art. 4 din Legea salarizării nr. 847-XV din 14 februarie 2002, în sistemul tarifar și sistemele netarifare salariului include salariul de bază (salarul tarifar, salariul funcției), salariul suplimentar (adaosurile și sporurile la salariul de bază) și alte plăți de stimulare și compensare.

Întru executarea prevederilor legii menționate, în temeiul art. 165 Codul muncii nr. 154-XV din 28 martie 2003 și art. 32 al Legii salarizării nr. 847-XV din 14 februarie 2002, Guvernul a adoptat Hotărârea nr. 426 din 26 aprilie 2004 privind modul de calculare a salariului mediu.

Potrivit pct. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 426 din 26 aprilie 2004, în redacția de până la modificările operate prin Hotărârea Guvernului nr. 1001 din 20 octombrie 2010, în vigoare la 29 octombrie 2010, nu se includ în salariul mediu menținut pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare”, conform art. 111 Codul muncii.

Prin Hotărârea Guvernului nr. 1001 din 20 octombrie 2010, în vigoare la 29 octombrie 2010, în pct.4 sintagma “salariul mediu menținut pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare” a fost substituit cu sintagma “salariul mediu plătit salariaților remunerați în acord sau pe unitate de timp pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare care nu coincid cu zilele de repaus săptămânal”.

Prin urmare, instanța de recurs reține că, o simplă lectură a normelor stipulate în art. 111 Codul muncii, modificările prin Legea nr. 168 din 9.04.2010, în vigoare la 07.09.2010, la prima vedere, creează concluzia că sensul acestei norme este diferit, însă de fapt sensul art. 111 Codul muncii, rămîne același, fiind doar concretizat.

În acest context, instanța de recurs ține să menționeze că, pentru angajații care sunt remunerați în baza salariilor lunare tarifare sau ale funcției, nu sunt și nici nu au fost aplicabile, până la 07 septembrie 2010, prevederile art. 111 Codul muncii, deoarece aceste salarii lunare se calculează și se plătesc pentru o lună efectiv lucrată, indiferent de numărul de zile lucrătoare și implicit a zilelor de sărbătoare nelucrătoare.

În cazul dedus judecății, Inspectoratul Fiscal Principal de Stat prin pct. 3.3 a Deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011 nu a interzis achitarea în sine a salariilor medii pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare pentru angajații care sînt remunerați în bază de tarif, dar a interzis atribuirea acestor cheltuieli la deduceri în scopuri fiscale în cadrul activității de întreprinzător.

Or, art. 24 alin. (1) Cod fiscal, stabilește că se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare, achitate sau suportate de contribuabil pe parcursul anului fiscal, exclusiv în cadrul activității de întreprinzător.

În acest context și prin prisma normei citate, instanța de recurs conchide că, nu pot fi atribuite la deduceri în scopuri fiscale salariile, calculate pentru zilele de sărbătoare nelucrătoare salariaților care sunt remunerați în baza salariilor lunare tarifare.

Astfel, prin încălcarea prevederilor art. 111 alin.(1) a Codului muncii, prin calcularea și achitarea suplimentară a salariului mediu pentru zilele de odihnă și sărbători salariaților a căror salariu deja include asemenea plăți și că aceste cheltuieli n-au fost deduse în scopuri fiscale salariale conform art. 24 alin. (1) Cod fiscal, s-a condiționat deducerea din venitul impozabil pentru anul 2009 – 1410084 și pentru anul 2010 – 1670935 lei și în consecință a atras după sine neachitarea integrală a cotei părți a statului în sumă de 3081019 lei.

În această ordine de idei se constată atât netemeinicia acțiunii înaintate de către ÎS „Poșta Moldovei” în acest sens, cât și a hotărârii primei instanțe prin care pretențiile în acest sens au fost admise.

De asemenea instanța de recurs consideră neîntemeiate pretențiile ÎS „Poșta Moldovei” cu privire la anularea pct. 3.2 a deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011 ce prevede amenda în mărime de 90000 lei, pentru neinstalarea și neasigurarea

posibilității de achitare a plăților prin intermediul terminalelor POS în incinta oficiilor poștale

Or, în conformitate cu prevederile art.8 pct. 2 lit. c) din Codul Fiscal, contribuabilul este obligat să țină evidența contabilă conform formelor și modului stabilit de legislație, să întocmească și să prezinte organului fiscal și serviciului de colectare a impozitelor și taxelor locale dările de seamă fiscale prevăzute de legislație, să asigure integritatea documentelor de evidență contabilă în conformitate cu cerințele legislației, să efectueze decontările bănești în numerar cu utilizarea mașinilor de casă și de control cu memorie fiscală, precum și să asigure păstrarea benzilor de control emise de acestea, în modul stabilit de Guvern sau să efectueze decontări bănești prin utilizarea terminalelor POS.

Conform art. 4 pct. 14 alin. (3) al Legii nr. 408 din 26 iulie 2001 pentru punerea în aplicare a titlului V al Codului Fiscal, începînd cu 01 iulie 2009, agenții economici al căror volum de vânzări din comerțul cu ridicata și/ sau cu amănuntul și/ sau din prestarea de servicii a depășit 2 milioane de lei pe parcursul anului precedent sunt obligați în termen de pînă la 1 iulie a anului imediat următor, să instaleze terminale POS și să asigure posibilitatea de achitare a plăților prin intermediul acestora în subdiviziunile (cu excepția rețelelor de comerț ambulant) în care în aceeași perioadă, volumul de vânzări a depășit suma de 500000 de lei.

Conform art. 254 Cod Fiscal, desfășurarea unei activități fără instalarea și asigurarea posibilității de achitare a plăților prin intermediul terminalelor POS, în cazul în care actele legislative în vigoare prevăd folosirea acestora, se sancționează cu amendă de 6000 de lei pentru fiecare caz.

Prin urmare, instanța de recurs consideră că, în virtutea normelor imperative enunțate mai sus, ÎS „Poșta Moldovei” a fost obligată să instaleze terminale POS în incinta a 15 subdiviziuni a căror volum de vânzări din prestarea serviciilor, pe parcursul anului precedent a depășit suma de 500000 lei.

În acest context argumentele recurentului-reclamantului precum că terminalelor POS nu sunt solicitate de clienți, iar întreținerea acestora presupune cheltuieli suplimentare sunt neîntemeiate, întrucît prevederile art. 8 pct.2 lit. c) din Codul Fiscal sunt obligatorii și legislatorul nu a făcut careva facilități agenților economici în dependență de posibilitatea ori imposibilitatea întreținerii rețelelor de comunicație.

Totodată instanța de recurs găsește drept neîntemeiată pretenția ÎS „Poșta Moldovei” cu privire la anularea deciziei Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr.06 din 16 ianuarie 2012, prin care a fost respinsă contestația depusă de către ÎS „Poșta Moldovei” împotriva Deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011 emisă de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, deoarece această decizie în sensul Legii contenciosului administrativ nu este altceva decât răspunsul organului fiscal la cererea prealabilă, care cuprinde punctul de vedere a autorității date, respective aceasta nu produce nici un efect juridic față de societate.

Față de cele ce preced și avînd în vedere faptul că circumstanțele pricinii au fost stabilite de către prima instanță și nu este necesară verificarea suplimentară a cărorva dovezi, însă normele de drept material au fost interpretate eronat, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursurile ÎS „Poșta Moldovei” și a Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, de a casa hotărârea primei instanțe și de a emite o nouă hotărâre cu privire la admiterea parțială a acțiunii.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

decide :

Se admit recursurile declarate de către Întreprinderea de Stat „Poșta Moldovei” și Inspectoratul Fiscal Principal de Stat.

Se casează hotărârea Curții de Apel Chișinău din 21 noiembrie 2012 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii de Stat „Poșta Moldovei” împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ și se emite o nouă hotărâre, prin care:

Se admite parțial acțiunea Întreprinderii de Stat „Poșta Moldovei” împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ.

Se anulează pct. I al Deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011, în partea ce ține de încasarea la buget din contul Întreprinderii de Stat „Poșta Moldovei” a sumei de 219666 lei ce constituie taxa pentru unitățile comerciale.

Se anulează pct. 3.6 al Deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011, în partea aplicării Întreprinderii de Stat „Poșta Moldovei” a amenții în mărime de 30% din suma taxei pentru unitățile comerciale diminuată, în valoare de 68120 lei.

Se anulează pct. VI al Deciziei nr. 436 din 21 octombrie 2011, în partea încasării la buget din contul Întreprinderii de Stat „Poșta Moldovei” a majorărilor de întârziere în valoare de 36752 lei pentru neachitarea în termen a taxei pentru unitățile comerciale.

În rest acțiunea Întreprinderii de Stat „Poșta Moldovei” se respinge.
Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Vera Macinskaia

Ion Vîlcov

Tamara Chișca-Doneva

